

Римъ, до моя приятель полковникъ Бутурлинъ въ Парижъ, до г. Женсона въ Лондонъ, въ които писма съобщавахъ вкратцѣ впечатления, съ които оставяхме руската столица.

Ползувахъ се послѣ отъ единъ свободенъ часъ да посѣтя и прѣкрасния въ руската столица Ермитажъ, извѣстния дворцовъ музей, прочутъ по своята богата колекция не само отъ рѣдки картини, но и отъ скъпи археологически древности, отъ по-стари и по-нови царски съкровищни цѣнности и отъ разни източно-азиятски и други художественни издѣлия.

Да не забравя да забѣлѣжа тукъ, че въ Петербургъ ние се запознахме и съ г. Минкова, извѣстния едно врѣме директоръ на Николаевския пансионъ.

Часа на 7½ ние оставихме Петербургъ и тръгнахме за Москва.

ВЪ МОСКВА.

ХІІ.

У Станишевъ.

16/28 декемврия четвъртъкъ.

Въ Москва пристигнахме него день часа на 11 прѣди пладне. Студъ „порядъчно“ московски, но идеята само че ние сме сега въ срѣдата на славянския православенъ свѣтъ, че ние сме въ руския иерупулисъ, руския свещенъ градъ, стопляше сърдцата и ни прѣпълваше съ още по-живи надежди за бждещето на България.

Часа на 1 сжция день ние ходихме у Константина Николаевичъ Станишевъ, родомъ българинъ отъ Кукушъ, училъ се въ Москва и отколѣ установенъ тукъ като професоръ въ едно отъ най-добритѣ учебни заведения и съ когото бѣхме се видѣли накратко въ Виена (вж.